**28. פרשת מצורע, דבר תורה סביב שולחן השבת.**

פרשת מצורע באה ללמד אותנו כוחה של מילה וחשיבות הדיבור. המצורע הוא אדם "שמוציא שם רע" כי נאמר בתורה שנגעי הצרעת באים בעקבות על לשון הרע. עד כדי כך חמור שהשוו חז"ל את עבירת לשון הרע לשלוש העבירות החמורות ביותר שעליהן נאמר "ייהרג ובל יעבור": עבודה זרה, גילוי עריות, ושפיכות דמים. הקפידו חז"ל אפילו לדבר בשבחו של הזולת, שמתוך שבחו אתה בא לידי גנותו. הקפידו אפילו על אבק לשון הרע: לדבר על הזולת במילים שעשויות להתפרש לגינוי או לזלזול. למשל "נורא בי פלניא" (אש בבית פלוני) (מס' ערכין טו/ב): אתה מבקש אש? תמצא אש בביתו של פלוני, שם האש בוערת תמיד. כוונת המספר לומר ששם מבשלים כל הזמן: זו משפחה של זללנים, אנשים שכל עיסוקם היא תאוות האכילה.

על חשיבות המילה, אמרו חז"ל (מס' חגיגה ה/ב) על הפסוק (עמוס ד 13): כִּי הִנֵּה יוֹצֵר הָרִים וּבֹרֵא רוּחַ, וּמַגִּיד לְאָדָם מַה שֵּׂחוֹ: מהי שֵׂחוֹ? "אמר רב: אפילו שיחה יתירה שבין איש לאשתו, מגידים לו לאדם בשעת מיתה". ישמיעו את השיחה הזאת ביום הדין, אפילו דברים שבינו לבינה. אבל מה הקשר בין תחילת הפסוק (כִּי הִנֵּה יוֹצֵר הָרִים וּבֹרֵא רוּחַ) לסופו (וּמַגִּיד לְאָדָם מַה שֵּׂחוֹ)? הרים הוא דבר מוחשי, סלעים ועפר ואילו רוח הוא דבר מופשט שאי אפשר לתפוס. והנה הרוח והסערה המופשטות עלולות לעקור הרים. מילה אחת עלולה להרוס עולמות!

ואנחנו שואלים שתי שאלות עקרוניות:

א. מדוע נוטים לדבר לשון הרע? יש לזה שלוש סיבות.

1) למשוך תשומת הלב. ההוא יודע דברים שאיש אינו יודע והיצר הרע דוחף אותו לגלות מה שאחרים אינם יודעים. הוא הופך להיות מרכז הזירה כשהיה בשוליה.

2) לפעמים, בעל לשון הרע פועל מתוך נקמה.

3) לפעמים, בעל לשון הרע מוציא את הנשק האחרון שלו: הוא פועל מתוך ייאוש.

ב. מדוע עונשו של המצורע / בעל הלשון הרע בדידות: בָּדָד יֵשֵׁב, מִחוּץ לַמַּחֲנֶה מוֹשָׁבוֹ?

כי הצורך הבסיסי של האדם לפני אכילה ושתייה הוא שייכות: להיות שייך לעצמו, לארגון, לקבוצה, למסגרת כלשהי. ללא השייכות הזאת, האדם עלול להתאבד. העונש החמור ביותר הוא שלילת השייכות והוא החרם או הנידוי.

בסיכום, נזכור: הלשון הרע היא בתם של החולשה והשעמום.

שבת שלום ומבורך.